

ternes Hus samtidig afviste at udtale en tilsvarende kritik af den australske regering.

Kl. 13.25

Jeg har selvsagt som dansk statsminister ikke noget grundlag for eller nogen anledning til at gå ind og kommentere en beslutningsproces i Australien, altså i et andet land.

Ole Sohn (SF):

Nej, det er jeg meget opmærksom på, men statsministeren har jo selv sagt, at Irak besidder masseødelæggelsesvåben, og at det var en kendsgerning; det er ikke bare noget, vi tror, det er noget, vi ved, som statsministeren udtalte, nøjagtig som John Howard har sagt det til australierne. Statsministeren har også på et pressemøde sagt, at Irak var ved at udvikle atomvåben, hvilket faktisk går længere end det, Howard har sagt i Australien.

Derfor synes jeg, det kunne være interessant at få statsministeren til at svare på, om ikke statsministeren er enig i, at der med hensyn til argumenttyperne og den kontekst, argumenterne har været brugt i, er en forbløffende sammenhæng.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, jeg er ikke enig i den fremstilling.

Lad mig så præcisere igen, at det, jeg har udtalt mig om at vi ved, for det første er, at vi ved, at Saddam Hussein har rådet over masseødelæggelsesvåben, vi ved det, bl.a. fordi han har brugt dem – det er det andet – mod sit eget folk og også mod andre, og for det tredje ved vi, at Saddam Hussein ikke ville forklare FN, hvad han har gjort ved de masseødelæggelsesvåben, som han altså havde haft.

Derfor måtte alle, og det var også det, FN's Sikkerhedsråd sagde, formode, at så havde han dem stadig væk, for han har ikke forklaret, hvor de er blevet af. Alle vidste, han havde haft dem, og han har ikke forklaret, hvor de er blevet af, altså måtte man antage, at han havde dem.

Det var jeg ikke den eneste der mente eller sagde, det var der mange der sagde, bl.a. FN's Sikkerhedsråd i enstemmighed så sent som i november 2002. Det er kendsgerningen i den her sag.

Formanden:

Så er det hr. Søren Søndergaard som medspørger.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes, det var godt, at statsministeren fik understreget, at det var et snævert flertal i Australien, der havde vedtaget denne her kritik, ligesom det var et snævert flertal i Danmark, som vedtog at sende Danmark i krig, et meget snævert flertal, det kunne jo dårligt have været mere snævert.

Bortset fra det kunne jeg godt tænke mig, at statsministeren svarede på den anden del af det spørgsmål her; det har jo to dele. Den anden del går på, hvori situationen i Australien omkring spørgsmålet om begrundelsen for krigen adskiller sig fra Danmark.

Jeg synes, det kunne være interessant, hvis statsministeren kunne redegøre lidt nærmere for, hvor forskellen er i den begrundelse, Australien brugte for at gå i krig, og den begrundelse, Danmark brugte for at gå i krig.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har ikke i detaljer studeret Australiens begrundelser. Jeg kender de danske begrundelser, det var jo Saddam Husseins manglende samarbejde med FN's Sikkerhedsråd.

Se, den her diskussion drejer sig jo om, at venstrefløjen i virkeligheden ikke har anvist noget klart alternativ. Alle i FN's Sikkerhedsråd sagde: Saddam Hussein udgør en sikkerhedsrisiko. Det var alle enige om. Så var der to måder, man kunne gribe sagen an på. Enten kunne man reagere på det ved at fastholde de internationale sanktioner, som var pålagt Irak, eller man kunne sige: Nu må det have en ende, og derfor må der indledes en militæraktion mod Saddam Hussein.

Venstrefløjen, som altså siger, at den var imod krigen, har så i virkeligheden ønsket det alternativ, at Saddam Hussein skulle blive ved magten i Bagdad og den irakiske befolkning skulle pines og plages med internationale økonomiske sanktioner, som i virkeligheden kostede flere menneskeliv end alverdens masseødelæggelsesvåben har gjort indtil nu. Det er jo påvist.

Er det et alternativ? Var det det, venstrefløjen ønskede? At Saddam Hussein skulle blive ved magten og den irakiske befolkning stadig holdes hen og pines og plages med internationale økonomiske sanktioner?

Det syntes vi ikke. Vi mente, at efter 12 år, hvor Saddam Hussein havde trukket det internationale samfund rundt ved næsen, der måtte det være nok, og det måtte have en ende.